

forhadte. Der siges dog altsaa ikke ganske i Almindelighed, at Gendarmene ikke have ydet Politimestrene en væsentlig Bistand. Udvalgets Flertal har fremhævet tre Punkter, hvortil Gendarmene have bidraget, nemlig at sætte en Stopper for Bagabonde- ringen, at værne om Opretholdelsen af Politibestemmelser og at forebygge Politioorden paa Landet, samt at efterpore egentlige Forbrydelser. Altsaa antager jeg, at Mindretallet anerkender, at hvad angaar de to første Ting, have dog Gendarmene gjort deres Nytte; men de have ogsaa gjort det med Hensyn til det sidste Punkt. Naar det ærede Mindretal benægter det, er det, fordi det ikke veed nogen Bested derom. Jeg skal særlig henpise det ene ærede Medlem af Mindretallet, som bor i Bendshøjsel (Madsen) til at søge at skaffe sig Oplysninger derom. Er der noget Sted, hvor Gendarmene skulde være forhadte, skulde det vel være i Brønderslev, hvor der fremdeles er Gendarmere. Jeg vil henpise det ærede Medlem til, naar han en Gang kommer til Hjørring, at aflægge Herredsfogden for Børslum Herred et Besøg, og spørge ham, hvilken Nytte han har havt i sin Jurisdiktion af Gendarmene med Hensyn til Efterporen af Forbrydelser. Jeg antager ikke, at Herredsfogden vil forholde det ærede Medlem disse Oplysninger, men meddele, at Nyttens har været ikke saa ringe. Vil han med det Samme spørge Herredsfogden, hvorvidt han tror, at Befolkningen hader Gendarmene, tror jeg ogsaa, at han vil faae at vide, at det ikke forholder sig saaledes. Det, at Gendarmene ere forhadte, er kun en Talemaade, som ikke mere staar i Kurs. Jeg vil selvfølgelig ingenlunde benegte, at strax, da Gendarmene kom, var der rundt omkring en ikke ganske ringe Uvillie imod dem, og det kunde ikke være Andet; thi de, der vare misfornøiede med Gendarmloven, søgte paa bedste Maade at lægge Hindringer i Veien for den fulde Nytte af denne Lovs Gjennemførelse ved at sætte til Had imod Gendarmene. Men dette har i Virkeligheden forlængt fortaget sig rundt omkring i Landet. Det skulde ogsaa være underligt, om en Politistyrke, der er udgaaet af Landets Sønner, og hvis Ledelse ligger i Hænderne paa de samme Autoriteter, som ellers lede det iøvrigt velsete Polit i Landet, nemlig i Politimestrenes Hænder, skulde være forhadt; det er Noget, som i Virkeligheden ikke forholder sig saa. Jeg vil derfor ikke benegte, at der kan være Enkelte, som endnu den Dag i Dag nære Had til Gendarmene. Der siges jo — jeg har ikke selv gjort den Erfaring — at der gives Medskabninger, som ikke kunne taale den

røde Farve. Paa samme Maade er det gaaet med visse ærede Medborgere, at de paa Grund af den megen Snak i Bladene om de lyseblaa Gendarmere ikke kunne lide deres Medmennesker, naar de fremtræde i lyseblaa Uniformer. Den Slags Ting kunne naturligvis forekomme, men om Mange tror jeg ikke det gjælder; det er Noget, som efterhaanden vil tabe sig. Jeg tror nok, vi kunne lægge den Tale om de forhadte Gendarmere ad acta, sjoendt det endnu kan passe i visse Agitatorers Kram at give det Udseende af eller at søge at bilde Befolkningen ind, at den hader Gendarmene.

Idet jeg nu skal gaa over til at omtale Lovforslagets Realitet, vil jeg gjerne forudstikke en vort Forslags Tilblivelse bedrørende Bemærkning. Jeg finder det nemlig nødvendigt at sige, at Udvalget har ikke været i Stand til tidligere end i denne Samling at afgive en Betænkning af det foreliggende Indhold som Grundlag for et Forslag for en udtømmende Ordning. Jeg anser det for nødvendigt at sige dette, fordi der er kommet en vis Forestilling frem om, at der ikke er blevet bestilt Noget fra Udvalgets Side, og at det meget hurtigt kunde have afgivet en dette Spørgsmaal udtømmende Betænkning, hvis det havde villet. Men at dette ikke forholder sig saaledes, vil jeg tillade mig nærmere at paavise. Den foreløbige Lov om Gendarmene udkom den 27de Oktober 1885, og saavidt jeg erindrer, var det ind i December, at det tilsvarende Lovforslag blev fremsat her i Thinget. Som bekendt gif Lovforslaget ud paa at overlade den hele Ordning til tgl. Resolution ganske paa samme Maade som den foreløbige Lov havde gjort. Nu gad jeg nok vide, hvorledes man i den Samling skulde være kommen til at underkaste det Spørgsmaal en grundig Behandling, hvorledes den endelige Ordning af en hel ny Institution, som man havde faaet her i Landet, burde være. En Betænkning blev afgiven i Slutningen af Samlingen. Den maatte selvfølgelig beskæftige sig med det Spørgsmaal, om der havde været tilstrækkelig Grund for Regjeringen til at give den foreløbige Lov, og derom udtalte den sig ogsaa. Men hvad selve Lovens Indhold angik, kunde man den Gang ikke gjøre Andet, end hvad man gjorde i Betænkningen, nemlig at sige, at man ikke kunde have nogen bestemt Mening om, hvorledes Ordningen skulde være, før man havde set Institutionen praktisk anvendt. Der blev derfor stillet Forslag om for et Tidrum af 2 Aar at vedtage Lovene, saaledes som den er, saa at Ordningen fremdeles overlades til Regjeringen efter tgl. Resolution. Efter